

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 548/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Ivanom Petkovom PETKOV & Co s. r. o., Na vříšku 12, Bratislava, vo veci namietaného porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 272/2015 z 29. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2016 mailom a následne 31. augusta 2016 poštou doručená sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 272/2015 z 29. apríla 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Cpr 1/2011 zo 4. apríla 2014 bola zamietnutá ako nedôvodná žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 2. mája 2011.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) následne na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 7 CoPr 8/2014 zo 17. septembra 2014 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že v súdnom konaní došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné odmietol. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd mu poskytol len formálnu, zdanlivú ochranu jeho základným právam, pričom sa dopustil formalistického a svojvoľného postupu, ktorý je v rozpore s princípom materiálnej spravodlivosti.

5. Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi konajúcimi v jeho právnej veci namietal, že neplatnosť výpovede vykazovala výlučne formálne znaky výpovede zamestnávateľa danej zamestnancovi pre nadbytočnosť, avšak skutočným motívom výpovede neboli zamestnávateľom deklarované organizačné zmeny, ale snaha „zbaviť sa ho“ pre kritiku vedenia zamestnávateľa pre angažovanosť v tzv. fotovoltaiických projektoch, v rámci ktorej poukazoval na podozrenie z nekalých praktík či porušovania zákona. Na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení sťažovateľ v súdnom konaní navrhol vykonanie dôkazov prehratím zvukových záznamov, ktoré predložil okresnému súdu, ktorý v rozpore

so zákonom odmietol tieto dôkazy vykonať, čím nedostatočne zistil skutkový stav, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil, keď na skutkový stav neaplikoval právne normy, na ktoré sťažovateľ poukazoval. Okresný súd, ako aj krajský súd sa nevysporiadali s právnou argumentáciou sťažovateľa, pokiaľ ide o skutočný motív výpovede, ako aj predstierané organizačné zmeny. Súčasne sa všeobecné súdy nezaoberali námietskou sťažovateľa, že ponuku inej vhodnej práce nikdy neodmietol, ale, naopak, sa k nej nestihol vyjadriť, pretože mu to zamestnávateľ neumožnil, keďže mu bez ďalšieho doručil výpoveď. Sťažovateľ tiež namietal nepreskúmateľnosť rozsudku okresného súdu, ktorú odvolací súd neodstránil, ale odkazujúc na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie tieto nedostatky prevzal, čím zaťažil aj vlastné rozhodnutie identickými chybami. Záznam z rokovania zamestnávateľa so sťažovateľom v pracovnom čase o otázkach skončenia pracovného pomeru, ktorý sťažovateľ opakovane navrhoval použiť v súdnom konaní pre účely dokazovania, bol podľa jeho názoru súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom nesprávne považovaný za záznam prejavov osobnej povahy a rokovanie za neoficiálnu diskusiu kolegov. Uvedený právny názor je absurdný, ústavne neudržateľný a povrchný, nezohľadňujúci súdnu prax v tejto otázke, ako aj právne názory odbornej verejnosti. Sťažovateľom vyhotovený zvukový záznam bol jediným účinným dôkazom pravdivosti tvrdení sťažovateľa uvedených v žalobe, ktorý sa nevykonaním tohto dôkazu dostal do dôkaznej núdze. Sťažovateľ zdôraznil, že v danom prípade nejde o nezákonne získaný dôkaz, keďže na zaznamenanie prejavov „*neosobnej*“ povahy nie je potrebný súhlas dotknutých osôb.

6. Najvyšší súd ako dovolací súd sa podľa názoru sťažovateľa v napadnutom rozhodnutí nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadal s podstatnými námietskami sťažovateľa, čím len umocnil stav, ktorý navodili súdy nižšej inštancie. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1774/14 z 9. decembra 2014, ktorý v obdobnej veci dospel k diametrálne odlišným právnym záverom.

7. Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní podľa sťažovateľa nepristúpil k reálnej a účinnej ochrane označených práv sťažovateľa z dôvodu nedostatku riadneho,

presvedčivého odôvodnenia a absencie právnej argumentácie v podstatných otázkach danej veci.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„(i) Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a ľudské právo na spravodlivý proces vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vydaným pod sp. zn. 2 Cdo 272/2015 dňa 29.04.2016 porušené boli.

(ii) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vydané pod sp. zn. 2 Cdo 272/2015 dňa 29.04.2016 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

(iii) Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 363,79 EUR..., ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

12. Sťažnosť je založená na tvrdení sťažovateľa, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že najvyšší súd nevyhodnotil jeho argumentáciu, že v danej právnej veci bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) nevykonaním dokazovania prepisom sťažovateľom vyhotovených zvukových záznamov; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP].

13. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc mu spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd

nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmavať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

14. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

15. Najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné, v relevantnej časti odôvodnenia k námietke sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom v dôsledku nevykonania dokazovania prepisom zvukových záznamov, k námietke nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ako aj k námietke o nesprávnom právnom posúdení veci uviedol:

«Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p., lebo samo osebe neznamená odňatie možnosti konať pred súdom. Pri úvahe o tom, ktoré

navrhované dôkazy vykoná, súd berie na zreteľ, k preukázaniu ktorej konkrétnej skutkovej okolnosti je dôkaz navrhovaný. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nevykonaním všetkých žalobcom navrhovaných dôkazov nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdmi konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.)...

... Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu...

... Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietli. Zhodli sa na tom, že v danom prípade k organizačnej zmene došlo na základe rozhodnutia predstavenstva SSE, a.s. č. 202/17 zo dňa 26.1.2011, ktoré nadobudlo účinnosť od 1.5.2011, ktorým sa rozhodlo o zrušení pracovného miesta žalobcu - vedúceho odboru Rozvoja podnikania v Žiline z dôvodu zníženia počtu projektov z titulu ich ukončenia ako aj zlepšenia organizácie, stratégie podnikania, zvýšenia efektívnosti riadenia sekcie

Regulácia, stratégia a rozvoj podnikania. Vychádzali z toho, že žalobca nebol ochotný prejsť na inú, pre neho vhodnú prácu, ktorú mu žalovaná ponúkala v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Pred daním výpovede boli ponúknuté žalobcovi konkrétne pracovné miesta a bol mu daný dostatočný časový priestor k tomu, aby sa k ponúkaným voľným pracovným miestam vyjadril a tieto následne aj prijal. Žalobca skutočnosť osobného rokovania o voľných pracovných miestach nepoprel, o čom svedčí aj záznam z ústneho prerokovania z 29.3.2011. Ak zo strany žalovanej ako zamestnávateľa takáto ponuka bola vykonaná a žalobca ani jednu z vykonaných ponúk neprijal, v kontexte podmienok uvedených v § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce je takýto prejav vôle potrebné vykladať tak, že žalobca nebol ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú ponúkanú prácu. K prerokovaniu výpovede zo dňa 2.5.2011 došlo so zástupcami zamestnancov - základnej organizácie ZO ECHOZ SSE, a.s. dňa 29.4.2011. Z obsahu písomného záznamu „prerokovania výpovede z pracovného pomeru“ zo dňa 29.4.2011 vyplýva, že výpoveď bola prerokovaná na základe organizačnej zmeny uskutočnenej rozhodnutím predstavenstva SSE, a.s. zo dňa 26.1.2011, ktorá sa týkala zrušenia pracovného miesta vedúceho odboru Rozvoja podnikania s platnosťou od 1.5.2011, a že sa jedná o prerokovanie výpovede zo strany zamestnávateľa z dôvodu § 63 ods. 1 a písm. b/ Zákonníka práce pre nadbytočnosť zamestnanca [REDAKOVANÉ]. Skutočnosti uvádzané v prerokovaní výpovede z 29.4.2011 sa zhodujú so skutkovými dôvodmi, na základe ktorých došlo k rozviazaniu pracovného pomeru žalovanej so žalobcom na základe výpovede z 2.5.2011. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní zotrval na svojej argumentácii aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti žaloby z uvádzaných dôvodov, ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľa (žalobcu).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. d O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil

nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. d O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (vid' napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).»

16. Z citovaného rozhodnutia je zrejmé, že najvyšší súd zistil, že dovolanie sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, pričom najvyšší súd posudzoval procesnú prípustnosť dovolania nielen z dôvodov uvedených v § 238 OSP, ale aj z pohľadu všeobecných dôvodov zmätočnosti konania uvedených v § 237 OSP.

17. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia

bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

18. Vychádzajúc z týchto úvah ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie najvyššieho súdu je dostatočne odôvodnené, pretože je v ňom jasne a zrozumiteľne vyložené, z akých dôvodov považoval dovolací súd podané dovolanie za neprípustné, a to vo vzťahu ku všetkým do úvahy prichádzajúcim prípadom prípustnosti dovolania.

19. Ústavný súd k tomu podotýka, že pri podaní dovolania je nevyhnutné odlišovať na jednej strane posúdenie otázky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku ako takého a na strane druhej otázku prípustnosti dôvodov dovolania. Procesnú prípustnosť dovolania ako takého skúma dovolací súd ako otázku primárnu a až v prípade, že dospeje k zisteniu, že dovolanie je po procesnej stránke prípustné, t. j. že smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto mimoriadnym opravným prostriedkom možno napadnúť, dovolací súd až sekundárne posudzuje prípustnosť dôvodov dovolania a následne aj ich opodstatnenosť. Inými slovami, v prípade, že dovolací súd zistí, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto mimoriadnym opravným poriadkom nemožno napadnúť, t. j. že dovolanie nie je procesne prípustné, dovolací súd už neskúma prípustnosť a ani dôvodnosť dovolacích dôvodov (obdobne II. ÚS 328/09).

20. Dovolací súd vo veci sťažovateľa svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania odôvodnil tým, že nevykonanie dôkazu navrhovaného sťažovateľom konania nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, môže byť iba vadou konania, ktorú však dovolací súd môže zohľadniť iba pri rozhodovaní o prípustnom dovolaní. Tento názor najvyššieho súdu vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe, podľa ktorej nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 OSP, na ktorú poukázal (R 37/1993, R 125/1999).

21. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom a výkladom dovolacieho súdu vo vzťahu k ustanoveniu § 237 písm. f) OSP, podľa ktorého vadou uvedenou v tomto ustanovení nemôže byť iba nevykonanie dôkazu navrhovaného účastníkom konania. Výklad najvyššieho súdu je ústavne konformný, rovnako ako aj spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s tvrdeniami sťažovateľa v podanom dovolaní.

22. Pre úplnosť považuje ústavný súd za potrebné uviesť i to, že v situácii, keď neostáva nič, než len dovolanie sťažovateľa považovať za neprípustné, nemožno najvyššiemu súdu vyčítať, že sa meritórne nezaoberal samotnými dôvodmi jeho dovolania. Z rovnakého dôvodu sa potom obdobnou argumentáciou uvedenou sťažovateľom v jeho sťažnosti nemohol zaoberať ani ústavný súd (II. ÚS 721/2015).

23. Vzhľadom na uvedené sa tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku toho, že najvyšší súd sa nedostatočne zaoberal ním uvedenými dovolacími dôvodmi, javí ako neopodstatnené, a teda nemajúce príčinnú súvislosť so základným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivé súdne konanie.

24. Ústavný súd považuje za vhodné vyjadriť sa tiež k tvrdeniu sťažovateľa, v ktorom odkazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1774/14 z 9. decembra 2014, v ktorom Ústavný súd Českej republiky v obdobnej veci ústavnej sťažnosti vyhovel a zrušil rozsudok Krajského súdu v Brne a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že právne poriadky Slovenskej republiky a Českej republiky sú odlišné a rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky nie sú pre ústavný súd záväzné.

25. Ústavný súd tiež pripomína, že je viazaný petitom sťažnosti, tak ako ho vymedzil sťažovateľ v podanej sťažnosti, a preto nemohol pristúpiť k preskúmaniu postupu a rozhodnutia krajského súdu, keďže ho sťažovateľ v sťažnosti ako porušovateľa svojich označených práv neoznačil.

26. Uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016